

“Els càncers que es detecten precoçment ...es poden curar a l'entorn del 90 % amb una combinació de cirurgia i quimioteràpia i radioteràpia”

en carn vermella i rica en peix però això és cert tant per al càncer com per a les malalties cardiovasculars. També s'ha de vigilar amb l'alcohol perquè hi ha càncers en què hi té molt a veure: com els de cap i coll, esòfag i, fins i tot, de fetge. Per tant, s'ha d'introduir el concepte de la detecció precoç: no ho podem prevenir però com més aviat ho detectem més curable és.

De quin tant per cent de curació estem parlant si es detecta precoçment un càncer? Tots els tipus de càncer tenen les mateixes possibilitats de curació a priori?

Els càncers que es detecten de forma precoç, per això entenem un càncer que no s'ha escampat, es poden curar a l'entorn del 90 % amb una combinació de cirurgia i quimioteràpia o radioteràpia. Si que és cert que hi ha un tant per cent petit de càncers localitzats que poden ser ja molt dolents des del començament, un 5 % dels casos. Dels càncers que ja estan escampats en tenim uns quants que ja es poden curar, també entre un 80 i un 90 %, per exemple, el càncer testicular en homes joves que, fins i tot, es poden curar quan hi ha metastasi als pulmons, entre d'altres. Molts limfomes, càncers dels ganglis limfàtics, quan estan escampats es poden també curar. La resposta a la teva pregunta és detecció precoç sempre que es pugui però també tractaments adequats, aplicats correctament, en el moment oportú i participar en la recerca i el desenvolupament de medicaments nous. Estem entrant en una era en què cada vegada en sortiran més, en els últims quatre o cinc anys han sortit medicaments que fa sols 10 o 15 anys eren impossibles de preveure. Són de dos tipus: els anticossos monoclonals, que són com defenses en contra d'un càncer en concret, que són menys agressius, més eficaços i més específics; i la quimioteràpia oral que tampoc produeix els efectes secundaris convencionals de la quimioteràpia: ni vòmits, ni caiguda de cabells, ni infeccions i són més específics per a càncers determinats.

Si finalment el càncer apareix, què hi posa la medicina i què hi ha de posar el pacient?

El pacient ha de posar, sobretot, la voluntat de curar-se i una actitud com més positiva millor. Els professionals el que hem de fer és aplicar els coneixements actuals de forma correcta i actuar amb multidisciplinarietat: un càncer no només el cura un metge sinó que hi participa un cirurgià, un oncòleg, un especialista en radioteràpia, i també els patòlegs, que fan el diagnòstic en el laboratori, els radiòlegs... A l'entorn de qualsevol cas de

càncer es belluguen una mitjana d'entre 10 i 15 especialistes diferents. Un, ha de ser el metge responsable, un altre, ha de ser el coordinador però el pacient no està mai sol. Si les coses es compliquen i s'ha d'ajudar el pacient a controlar els símptomes, que no tingui dolor, que tingui una qualitat de vida digna hi participen els experts en cures pal·liatives, els experts en els programes d'assistència a domicili... A Granollers hem estat dels primers en aplicar aquesta multidisciplina i l'hem posat a l'abast de tothom.

En un altre ordre de coses, d'on li ve l'interès per la història i per la Guerra Civil?

Hi ha molt de personal: el pare del meu pare era oficial d'artilleria a Ceuta i, com que no va voler seguir el “alzamiento”, el van afusellar a la mateixa platja de Ceuta. L'avi matern era socialista a l'Aragó i la batalla de Terol el va agafar al mig. Quan va acabar la guerra el van tancar al castell de Mora de Rubielos, que vaig descobrir posteriorment que havia estat templari. Jo des de petit he viscut indirectament l'experiència dels dos avis: un que el van afusellar i l'altre que va estar 7 anys a la presó, condemnat a mort, picant pedres per al Valle de los Caídos. Ens toca als néts parlar de les coses de les quals els nostres pares no es van atrevir. El que s'ha d'analitzar amb profunditat és la gènesi de la Guerra Civil perquè no torni a passar. Jo no vull ser partidista: el que volem és aclarir la veritat i rendir homenatge a aquells que s'ho mereixen, tant d'una banda com una altra.

El doctor Hernández-Bronchud participa habitualment en els actes que organitza la Fundació Oncovallès

